i před vynesením rozsudku. Takovému úsudku brání zásada, vyslovená již v rozhodnutích č. 2523, 4593 Sb. n. s., že, jsou-li splněny ostatní podmínky promlčení, stal se pachatel beztrestným, ač škodu vůbec nenahradil, nebylo-li mu lze ve lhůtě promlčecí škodu trestným činem způsobenou ani zčásti uhraditi. Za splnění ostatních podmínek promlčení nabývá tudíž pachatel beztrestnosti již plynutím promlčení lhůty a zprošťující výrok soudu z důvodu promlčení jest jen důsledkem oné skutečnosti.

Dosáhl-li však pachatel beztrestnosti již uplynutím promlčecí lhůty, a to z důvodu, že za splnění ostatních podmínek nemohl v promlčecí lhůtě škodu trestným činem způsobenou ani zčásti nahraditi, nemůže pozdější změnou v jeho majetkových nebo výdělkových poměrech oživnouti trestnost skutku, třebaže se tak stalo před vynesením rozsudku. Že otázku, o niž tu jde, nutno posouditi ex tunc (t. j. podle stavu věci do uplynutí promlčecí lhůty) a nikoliv ex nunc (t. j. podle toho, jak se věc důsledkem pozdějších změn jeví v době vynesení rozsudku), plyne též z úvahy, že jinak by trestnost či beztrestnost skutku závisela na nahodilé okolnosti, ve které pozdější době (po uplynutí promlčecí lhůty) dojde k provedení trestního řízení a k vynesení rozsudku, při čemž projití d e l š í h o č a s u by dokonce mohlo míti vliv pachateli n e p ř í z n i v ý, což by se zřejmě příčilo zásadní myšlence promlčení.

Neprávem se dovolává zmateční stížnost pro svůj opačný názor ustanovení § 531, písm. c) tr. z., neboť právě tento předpis zákona je naopak dalším dokladem toho, že jakmile za splnění ostatních podmínek promlčení uplynula promlčecí lhůta, nemůže pozdější změna poměrů již v neprospěch obžalovaného nic měniti na nastalém promlčení, byť i k oné změně došlo předtím, než otázka promlčení byla vyřešena rozsudkem. Poněvadž pak nalézací soud na základě zjištěných majetkových a výdělkových poměrů obžalovaných došel k přesvědčení, že obžalovaní v promlčecí lhůtě nebyli s to, aby způsobenou škodu ani zčásti nahraditi, právem uznal, že — ježto ostatní podmínky promlčení byly splněny — trestnost skutku zanikla promlčením.

Čís. 6173.

Nepodal-li obžalovaný odpor podle § 6 zákona čís. 471/1921 Sb. z. a n., nemůže po ulynutí lhůty k odporu žádati, aby věc byla projednávána před senátem; je bez významu, že nebyl náležitě poučen obhájcem zřízeným mu podle druhé věty § 6 cit. zák.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1938, Zm I 168/38.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z.

Z důvodů:

Zmatek podle č. 1 § 281 tr. ř. vidí stěžovatel v tom, že hlavní přelíčení bylo přes jeho odpor provedeno před samosoudcem. Stěžovatel má zřejmě za to, že vzhledem k onomu odporu měla býti věc projednána před senátem a že tedy, když se tak nestalo, nebyl soud náležitě obsazen. Výtka je bezdůvodná.

Podle § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. je trestný čin, který náleží k příslušnosti sborového soudu prvé stolice, přikázati k rozsouzení jedinému členu tohoto senátu jako samosoudci, jestliže veřejný žalobce navrhl ve spise obžalovacím (v návrhu zastupujícím spis obžalovací) pro všechny obviněné jako hlavní trest ztrátu svobody do šesti měsíců buď samu o sobě, buď vedle trestu peněžitého nebo jedině trest na penězích, a jestliže žádný z obžalovaných anebo z jejich obhájců nepodá proti tomu odpor ve lhůtě tří dnů počítané ode dne, kdy byl obhájci doručen spis obžalovací (návrh zastupující obžalobu).

Tyto předpoklady byly by tu zřejmě i v souzeném případě, neboť veřejný obžalobce navrhl v obžalovacím spise, aby byl obžalovaný potrestán podle § 82 tr. z. a čl. I § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. a aby bylo hlavní přelíčení ustanoveno před samosoudcem, a ani obžalovaný, ani jeho obhájce, k tomuto účelu podle druhé věty § 6 cit. zák. zřízený, se proti tomuto návrhu ve lhůtě nahoře uvedené neohradil, ba obžalovaný při svém výslechu u okresního soudu v H. dne 22. prosince 1937 naopak výslovně prohlásil, že s návrhy státního zastupitelství (t. j. v obžalovacím spise obsaženými) a tedy i s návrhem s hlediska § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. souhlasí a že sám žádných návrhů nečiní. Tímto souhlasem s návrhem veřejného žalobce stal se návrh ten i pro obžalovaného závazným a přikázání věci k rozsouzení samosoudci nemohlo v zápětí býti dotčeno tím, že obžalovaný později, když byla uplynula lhůta k vyjádření jeho nesouhlasu s návrhem veřejného obžalobce, žádal, aby trestní věc byla projednávána před senátem. Na tom nemůže nic měniti ani okolnost, že prý obhájce, zřízený obžalovanému podle druhé věty § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n., opominul dáti mu patřičné právní poučení, když zákon neukládá takovou povinnost obhájci k tomu konci z úřední povinnosti ustanovenému.

Čís. 6174.

K § 24 tiskového zákona. (Pozn. red.: Čti rozhodnutí čís. 6160 Sb. n. s. tr.).

Sepsání příkazu k rozšiřování a rozdělení letáků do balíčků není rozšiřováním ve smyslu § 6 tiskového zákona, nýbrž jen pomocí při rozšiřování (§ 5 tr. zák.).

Byla-li taková činnost vyvinuta v době, kdy zákaz rozšiřování letáků nebyl ještě vyhlášen, nelze toho, kdo ji vyvinul, činiti zodpovědným za pomoc při rozšiřování, i když nezabránil rozšiřování po vyhlášení zákazu.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1938, Zm I 234/38.)